AUG. CORNELIU GIAGIM
CONSTANTINA PALIGORA

clubul SF

HOŢUL DE AMINTIRI

02

CONSTANTINA PALIGORA
și AUGUSTIN CORNELIU GIAGIM

HOȚUL DE AMINTIRI

*

MARIAN TRUȚĂ

NOPȚILE NOASTRE LA TROPICE

Labirint

BUCUREȘTI – Str. PROMETEU 18
P.O. Box 18–122

Tandemul GIAGIM-PALIGORA *este mai degrabă o confluență de ape creind un rîu care curge spre SF. Care-i cheamă pe cei de pe mal să vină spre dincolo de mîine și spre dincolo de vis. Spre visul visului. Spre om, așa, scris cu literă mică, în căutarea propriilor sale majuscule. În sfîrșit, care vă invită să vă aduceți aminte de cuvintele Poetului :* „Să fii pămînt și să lucești ca stea"...

LABIRINT

Fără să fie la vîrsta orgolioasă a vitrinei cu trofee, MARIAN TRUȚĂ *are deja ce etala într-o asemenea vitrină. Prestigiosul premiu al Uniunii Scriitorilor (1987) nu este singura, nici (sperăm) ultima recunoaștere a unui talent autentic. Preocuparea majoră a lui Marian Truță este însă să stea cu spatele la succesele trecutului și, propulsat de ele, să privească spre locul în care viitorul se întîlnește cu fantezia lui și cu cititorii.*

CONSTANTINA PALIGORA

HOȚUL DE AMINTIRI

...Nu arareori, la vecernie de stele, amintirile ne cheamă în geamuri, cu degete umede, să dăm socoteală de cele spuse și gîndite. Și există atunci clipe cînd flăcări se redeșteaptă în ochi, tăinuind între ele, înălțînd în jarul timpului un pod peste anotimpuri și cuvinte. Alteori însă amintirile dor, iar durutul lor sparge pavăza întunericului sterp, purtîndu-ne pașii la cumpănă de drumuri, pentru a dezgropa întrebări uitate. Și iarăși te mai poți uimi cum frumosul, adevărul își caută făgaș prin firidele unui cuget adormit...

•

Dintnr-o dată, lucirea de alcool din ochii inginerului deveni una de furie.

— Nu știu care din noi o fi întrecut măsura, tinere, dar îți amintesc, dacă ai uitat cumva, că mă aflu la mine acasă. E clar ? Și mai scutește-mă de filozofiile tale !

— Filo-*S*-ofi-*A*, domnule inginer, dacă-mi permiteți...

— Nu-ți permit nimic, nimic, auzi tu ? Filosofia, filozofiile, mă doare în cot ! Ce crezi că va rămîne după ele ? După mine rămîne ceva și frumos și adevărat, auzi tu ? Case, domnule, case, nu vorbe ! Case în care oamenii se iubesc, auzi tu ?

Lovi brusc cu pumnul în masă și cioburi nevinovate se risipiră în jur.

— Numai pe mine nu mă iubește nimeni... De ce nu mă iubește, de ce ?

Începu să plîngă horcăit, fără lacrimi. Rol îl privi cîteva clipe cum i se scuturau umerii, apoi se ridică tăcut și se îndreptă spre ieșire. Din baie se auzea apa biciuind corpul Luciei. Rol își îmbrăcă fulgarinul și închise ușa în liniște, zîmbind unui gînd. Într-o secvență infimă, se imaginase șuvoi cald de apă mîngîind părul și umerii Luciei, prelingîndu-se purificator pe orice por al pielii de pe care ar fi putut spăla urmele îmbrățișărilor inginerului.

Ajuns în stradă, se zgribuli. Nu se putea obișnui cu umezeala rece, ostilă a anotimpului. Îi refuzase inginerului tratația cu votcă, dar nu vedea nici un motiv să nu-și ofere, în tihnă, o tratație cu vin. Cu bărbia în piept, de parcă ar fi vrut să ia burnița în coarne, se îndreptă spre barul de peste drum.

Era cald și mult fum în local, dar aburii tari, amestecați nu-l deranjau. În camera pe care o părăsise mirosea parcă a toamnă și a lemn desfrunzit, iar de la o vreme, de cînd Lucia îi lăsase singuri, i se păruse că și cuvintele dobîndesc iz de ceață și de noapte de priveghi. Se gîndea, sorbind din vinul de o culoare generoasă, că acolo, în camera pe care o lăsase în urmă (simțea că numai pentru un timp, puțin timp chiar), singura făptură într-adevăr vie rămînea Lucia. O cunoștea de multă vreme, fusese unul dintre primii oameni pe care-i cunoscuse, și i se păruse încă de pe atunci că ea, Lucia, este asemenea ierbii, o iarbă pe care o calci în picioare, pe care o poți reteza cu coasa, o iarbă peste care trec gerul și seceta și camioanele și trupurile de îndrăgostiți, o iarbă ucisă de beton, dar care, cu o încăpățînare superbă, se întîlnește mereu cu soarele, oriunde are cea mai mică șansă. Căutîndu-și amintirile, văzuse mai de mult un cosmodrom părăsit și acolo, printre dalele calcinate și crăpate ale unei foste rampe de lansare, ca un soi de memento, începuseră să-și arate lăncile cîteva fire de iarbă.

Privi spre stradă. Lapovița se potolise și Rol renunță la un al doilea pahar. O porni spre Centrul de Electronică Spațială, unde i se pusese la dispoziție un laborator

de prototipuri. Ideea cu laboratorul se născuse tot în mintea Luciei, după ce Rol ieșise din mîinile medicilor, cu o fizionomie nouă, cu o sănătate declarată impecabilă (deși nimeni nu-și putuse explica rapida lui recuperare) și cu o memorie golită total de amintiri. Mintea îi lucra totuși, dovadă numărul mare de teste pe care le trecuse cu detașarea unui copil ce joacă un joc cunoscut de mult. Mai ales cînd era vorba de electronică, Rol apărea de regulă cu idei noi, unele neînchipuit de simple, altele oarecum bizare, dar a căror utilitate nu putea fi contestată de nici un specialist.

„Da, se gîndi el, astea sînt amintiri de atunci încoace. Dar de mai înainte ?" Simțea înăuntrul lui structurîndu-se o senzație ciudată, ceva ce putea deveni o amintire, și se decise să se izoleze în cabinetul secret de codificare (îi dăduse numele oficial de cabinet de concepție) și să transpună pe mnemograf starea aceea asemănătoare cu umbra unei amintiri.

•

Carlos Alcante, în șort și fără chipiu, scruta plictisit „aerul", cum obișnuia el să spună, „pentru că în zona asta nenorocită, pe care și un ageamiu o știe de zonă interzisă, nu poți vedea altceva nici dacă patrulezi de la naștere pînă la pensie". Lăsă binoclul de la ochi, și-i frecă de cîteva ori cu dosul palmei, apoi se îndreptă agale spre cabina operatorului, pentru raportul zilnic identic : „Nimic de semnalat".

Ieși din stație cu ideea vădită că efortul de pînă atunci merita o conservă de bere din stocurile personale, cvasi-inepuizabile. Ajuns în cabina lui, deschise frigiderul, dar îl închise imediat la auzul unei bătăi în ușă.

— Intră, dacă tot ai bătut !

Silueta ofițerului de radiolocații ocupa tot cadrul ușii.

— Domnule, se pare că avem un obiect în derivă la marginea vestică a sectorului. Nu poate fi o baliză, mai ales că nu s-a raportat pierderea nici uneia. Nu-mi place povestea asta !

— Nici mie nu-mi place, și cel puțin din două motive. Unu, va trebui să renunț la bere, pentru că mi-

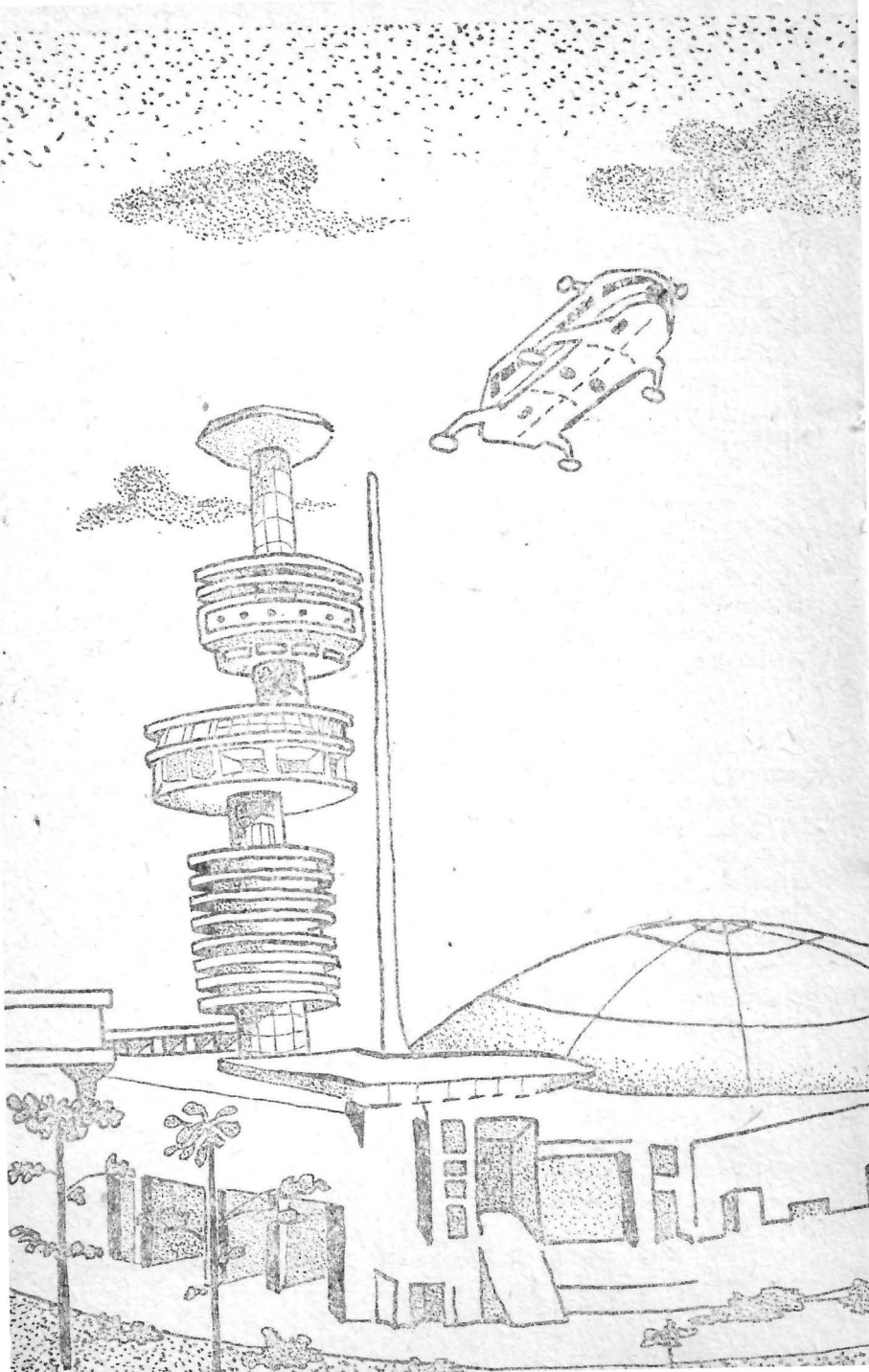

roase, doi, deoarece, pe căldura asta blestemată, va trebui să-mi pun uniforma... Dă alarmă și avertisment de inspecție pe navă ! Mă duc să anunț obiectul.

Luă din mîinile ofițerului hîrtia ce cuprindea coordonatele exacte și o porni din nou spre postul de transmisii.

Rol întrerupse reconstituirea. Erau preliminariile, și filmul îi fusese dat nu atît ca un ajutor în regăsirea memoriei, cît ca o primă amintire. Decise să vadă mai tîrziu cealaltă casetă și raportul, oricum nu se omora să se admire așa cum arăta. Starea psihică resimțită în drum spre laborator se accentuase. Era timpul să înceapă.

Își reveni încet, cu o lene pe care nu și-o recunoștea. Zîmbea nu numai cu buzele, simțea că zîmbetul îi erupe din cele mai inaccesibile părți ale sufletului său, ca și cum acele părți l-ar fi invitat să coboare încet în sanctuarul lor și să arunce o privire mirată și recunoscătoare. Îl iubea acum și pe inginer, deși discuția lor nu se dovedise decisivă în a-i redeștepta memoria. Rol închise ochii. Încerca tentația de a-și continua înregistrările, dar își cunoștea limitele și cunoștea și limitele aparatului pe care tot el îl concepuse. Se gîndi că o recreație era binevenită, dar o recreație activă, dedicată în continuare vizionării filmului „descoperirii" lui. Pentru a se asigura totuși de mai multă liniște îl chemă pe asistentul lui, un tînăr isteț, dar într-o eternă criză de timp, împărțindu-se între serviciu și întîlnirile cu o doctoriță de care era îndrăgostit nebunește, dar care lucra la un sanatoriu mai îndepărtat.

— Ați sunat, domnule Rol ? V-am adus documentația cu dotarea finală a transportului. Domnul președinte a sunat și a întrebat cînd ați decis să predați laboratorul. Și... — Fabian tuși încurcat — ...ar mai fi o problemă... personală, ca să-i spun așa...

— Și dacă i-ai spune altfel, învoirile pentru sanatoriile nu prea îndepărtate — deși nici prea la îndemînă — tot personale se cheamă. Nu, răspunsul este negativ ! Pleci chiar acum la domnul președinte cu această corespondență ! Înainte de predare, am nevoie de o

manipulantă calificată a mnemografului. Am găsit, mai precis este meritul tău, ai găsit una, fii sănătos! Pe domnișoara Diana o poți anunța și de la distanță...

— Vreți să spuneți că... adică...

Rol zîmbi subțire.

— Cred că te-ai obișnuit cu ideea că nu vreau niciodată să spun. Ori spun, ori tac. Asta una la mînă. A doua greșeală ar fi să-ți imaginezi că fac vreunuia din voi o favoare. Am lucrat destul timp aici ca să-mi formez o părere, dar insuficient ca să-mi stabilesc simpatii. Atît, deocamdată, pînă mîine dimineață. Ar mai fi ceva, să nu uit : personalul este liber. La revedere, domnule Fabian!

Fu rîndul lui Fabian să-i adreseze lui Rol un zîmbet subțire.

— Ar mai fi problema amintirilor care nu vă aparțin, domnule Rol... Mă autorizați să le restitui după plecare, sau le păstrați?

Rol se stăpîni cu greutate. În lipsa lui, acest Fabian umblase la cod, îi găsise cheia și iată că acum știa totul despre el. În fine, aproape tot, dar, oricum, suficient. Îl șantaja? Nu, nu avea nici un motiv să o creadă, mai ales acum, după vestea numirii prietenei lui. Atunci? Se hotărî să-l mai chestioneze puțin, făcînd uz, pe cît îi stătea în puteri, de diplomație.

Soneria secretarei îi întrerupse gîndurile.

— Un anume inginer Macedoleanu vă caută. Pretinde că este urgent.

— Eu pretind că poate aștepta! se răsti Rol și se miră de reacția lui. Nu-l caracterizau asemenea ieșiri. În fine, își controlă el tonul, convinge-l că acum sînt ocupat... Te anunț eu cînd poate intra.

Deblocă interfonul, întrebîndu-se cum reușise inginerul să se trezească atît de repede din mahmureală și ce voia de la el. Dar, deocamdată, Fabian, abordare fără panică — dacă era posibil așa ceva în situația creată. Îl rodea nerăbdarea și îi acceptă riscurile, astfel încît decise un atac frontal.

— Iartă-mă, să ne întoarcem la problema noastră... De unde, totuși, dreptul de a te amesteca în cheia mea de coduri?

Fabian continua să zîmbească subțire, cel mult ochii trădîndu-i o luminiță de complicitate.

— Dragul meu domn director, dacă credeți că un asemenea apelativ este de imaginat, pe perioada absențelor dumneavoastră am fost pus deseori în situația de a citi aparatele. Și atunci, în lipsa șefului, suplineam și eu cum puteam... Recunoașteți, nu ? Or, dacă nimic din structura omogenă a institutului nu a avut de suferit, trebuie de asemenea să recunoașteți că nimic din ce v-ar fi putut leza nu a fost dezvăluit. Orice explicație suplimentară fiind de prisos, permiteți-mi să-mi văd de misiune ! Bună seara !

Fabian se întoarse pe călcîie, milităreste, și cu pași categorici, irevocabili ieși din încăperea cufundată într-o semiobscuritate fosforescentă. Rol aprinse lumina și o sună pe secretară.

— Îl poți trimite pe domnul Macedoleanu și ești liberă să pleci. În rest, mă descurc și singur. Prezența de mîine este după program. Noapte bună !

Închise interfonul înainte de a primi răspunsul și așteptă încordat intrarea inginerului. Dar surpriza fu mare. Nimic din atitudinea acestuia nu lăsa să se întrevadă că ar fi reținut ceva din întîlnirea lor anterioară. Culmea era că individul nu mima, ci trăia respectiva stare cu multă nonșalanță. Se așeză în fotoliul arătat de Rol și își aprinse o țigară.

— Mulțumesc, Sorin, nu beau nimic ! Am venit doar să te văd înainte de plecare. Acum, că ți-am folosit acest nume, vei înțelege că nu puteam să nu vin...

Rol își căută o poziție mai comodă și îl ascultă cu atenție, fără să încerce să-i infirme bănuielile.

— Trebuie să fii tu, cu toată această față pe care ți-au sintetizat-o chirurgii... Singura expediție multinațională care s-a pierdut a fost cea din care ai făcut parte. Îți amintești cumva ce s-a întîmplat acolo sus ?

Rol mai tăcu o vreme, parcă pentru a-l lăsa pe inginer să continue. Dar acesta se cufundase brusc într-o muțenie încrîncenată.

— Greșești, domnule inginer ! Sau, cel puțin, greșești parțial. Vezi, partea cea mai ciudată a discuției noastre

este că azi dimineață ți-aș fi privit supozițiile ca pe un delir. Ei bine, știu de existența fratelui dumitale. Era tot atît de mort ca și restul echipajului. Deci eu nu sînt el. Sau, mai exact, nu de tot, înțelege ce vrei de aici... În privința altor informații pe care le dețin, n-a venit încă vremea pentru a le face publice. Iar discuția noastră o voi nega, oricînd vei face vreo referire oficială sau particulară la ea.

Inginerul se ridică din fotoliu cu gesturi de om bătrîn. Îl privi insistent, încercînd să străbată dincolo de vălul indiferenței opace.

— Drum bun, Rol ! Nu te invidiez. Să te chinui așa de mult să-ți amintești, pentru ca acum să-ți trebuiască cel puțin tot atît timp, dacă nu ca să uiți, cel puțin pentru a te obișnui cu amintirile. Permite-mi să-ți dau un sfat : păstrează-ți amintirile, nu le raporta ! Și, la o adică, ce-ai putea să raportezi ? Lucruri care — te avertizez că riști asta — vor fi privite ca un efort al unei minți de a-și construi o identitate iluzorie ? Bogăția din tine nu trebuie să aștepte aplauzele celorlalți. Sau poate că nu pricep eu esența. Existențele sînt multiple și simultane, iar esența constă poate tocmai în faptul că e necesar să existăm și unii, și alții, fără să ne deranjăm reciproc, străini sau prieteni... Poate, cine știe... Spune-mi, Rol, te întorci ?

În loc de răspuns, Rol îl fixă îndelung, ca și cum ar fi vrut să-i transmită printr-o privire toate soluțiile, toate motivațiile. Continuă să privească astfel și după ieșirea inginerului. Într-un tîrziu, scuturâ din cap, vrînd parcă să alunge o vedenie, apoi închise ușa, blocă încuietoarea și se întoarse la scaunul de lucru.

•

...Drumul își deapănă inelele, pierzîndu-se în unduiri de zări liniștitoare, pînă dincolo de înălțimile pudrate în bruma amintirilor nevenite de altundeva.

Prin colbul așteptării îți pierzi urmele pașilor de pînă mai ieri. Cobori și urci trepte fără număr, tot atîtea praguri de curcubee într-o punte a suspinelor, te afli în același loc și totuși e altul. E un loc fără nume, într-un

drum fără început și fără de sfîrșit. Și anii au zburat pe lîngă tine, căci pîrghiile timpului au rămas împiedicate în mrejele prelinse din picurii șoaptelor.

Mergi pe un drum ce coboară de Nicăieri și urcă spre culmile de dincolo de Neștiut. Mergi și încerci să prinzi în căușul palmelor graiul stelelor de miazănoapte...

•

În rotondă se așezaseră, pe compartimente, toți experții. Fuseseră convocați de urgență. Președintele intră grăbit și își ocupă locul fără nici un protocol. Ecranul se lumină, dezvăluind imaginea complexului de intervenții, aflat la multe mile, în deșert. Roboți de cele mai diferite forme și utilizări așteptau comenzile. Nimic din atmosfera încordată, pulsînd de încărcătură emoțională a sălii programelor nu se transmise sălii operative. Specialiștii de acolo lăsau impresia că au un aer nepăsător, de parcă ar fi efectuat o operație de rutină.

Pe măsură ce aparatele îndepărtau straturile de zgură ale scutului, pe ecranele aflate dedesubtul celui mare apăreau afișate felurite compoziții, aparținînd straturilor îndepărtate, concluzii ale experților, tabele comparative, dar deocamdată nimeni nu le acorda atenție.

— Așteptăm ,dispoziția de practicare a accesului în capsulă.

Președintele dădu ordin. Pe unele ecrane anumite formule începuseră să apară înconjurate cu un chenar roșu. După un timp, se auzi din nou vocea președintelui :

— Vreo concluzie ?

— Există, răspunse șeful echipelor de intervenție. Capsula imită perfect modelul celor folosite pînă acum cinci ani. Dar nu provine de aici. Concluzia este formală.

— Și cum vă explicați absurditatea ?

— De data aceasta, sînt cît se poate de fericit că nu eu sînt cel care trebuie să explice. Continuăm explorarea.

Vicepreședintele se aplecă spre urechea președintelui.

— Cei de la Siguranța zborului ne vor înnebuni cu pătrunderea nedetectată în atmosferă a unui corp de asemenea dimensiuni. Și sînt obligat să presupun că a intrat lege artis, altfel ar fi ars ca orice meteorit.

Președintele ridică din umeri, posomorît.

— Pentru prima oară îmi sînt necesari cei de la Siguranța zborului. Le dau dreptate, de altfel : pe nici una din stațiile sau laboratoarele care se tot învîrtesc acolo sus nu este personal de-al lor. Tot de-al nostru este. Au văzut ceva ? Nu ! Presupun, deci, că de data asta ne vor întreba mai puțin și vor pune umărul mai mult !

Rol își schimbă poziția. Tot corpul îi era proiectat înainte, de parcă ar fi vrut să pătrundă în ecran, să se transpună acolo, față în față cu el însuși.

— Domnule președinte, semnalăm o prezență umană. Stare gravă. Funcții vitale fundamentale păstrate. Echipa de intervenție a medicilor îl va prelua imediat.

— Sînteți siguri că prezența este umană sau poate fi... ? încercă președintele o întrebare, dar vocea șefului echipelor de intervenție explodă sec :

— Nu sîntem foarte siguri decît de ceea ce vedem și determinăm. Or, prezența este dovedită a fi categoric umană. Aveți imaginea.

Nici proiecția trupului aceluia cu fața îngrozitor mutilată nu avu darul de a limpezi lucrurile. În cabina capsulei nu se găseau obiecte ce ar fi putut ajuta la identificarea victimei, a zborului din care făcuse parte, nimic în măsură să le ofere un punct de sprijin cît de firav.

Imaginea de pe ecran începu să joace, apoi apăru semnul de sfîrșit al înregistrării. În cameră nu se mai auzea decît ușorul bîzîit al instalației de aer condiționat. Rol se mută în fotoliu. Discuțiile anterioare nu-l zguduiseră, sau cel puțin nu atît de tare pe cît s-ar fi așteptat. Se simțea destins. Retrăia momentele „devenirii" lui, eforturile Luciei, căreia îi fusese încredințat programul recuperării lui. Era oare o creație a Luciei ? Parțial, da, deși, de la o vreme, spre disperarea inginerului, procesul era reciproc. De unde și conflictul lor. Acum însă era mulțumit că va pleca să pună în funcțiune stația aceea lunară. Cel mai mult îl bucura faptul că acolo va fi singur, sau cel puțin lipsit de compania vreunei ființe cunoscute. Pînă și acest timp al singurătății

dobîndea un sens. Da, cu toată gîndirea lui pragmatică, inginerul nu era lipsit de intuiție. Mai mult ca niciodată, n-ar fi suportat ideea ca alții să-i cotrobăiască printre amintiri, punîndu-le etichete colorate. Sosise vremea ca, dincolo de spaime și șovăieli, să se obișnuiască cu ele, să și le așeze într-o ordine afectivă. Să-l fi autorizat oare pe Fabian cu restituirea amintirilor furate? Amintirile furate...

Pe la începuturile sale de conducător al institutului, Rol își construise în secret un aparat ce absorbea amintiri scurte de la diferitele persoane cu care venea în contact. Amintirea, odată dobîndită, se ștergea dintre cele ale „donatorului". Dar niciodată, Rol o putea afirma fără a minți cîtuși de puțin, niciodată lipsa unei amintiri nu adusese o tulburare sau un prejudiciu. Le avea pe o casetă, într-un seif, alături de alte înregistrări personale. Deschise seiful și le așeză cu grijă într-o valijoară. Apoi șterse din derivatele memoriilor electronice tot ce era legat de el. Îl încerca senzația stranie, stînjenitoare că se comportă ca un hoț, un soi ciudat de hoț care-și fură propriile amintiri, deși nu era foarte convins că ar fi existat cineva care să aibă nevoie sau care să se folosească de ele.

În sfîrșit, se simțea în stare să se cupleze la aparat. Își fixă legăturile cu o oarecare grabă. Era și el curios cum vor arăta limpezite imaginile ce i se învîrteau confuz prin minte.

Peste o oră, urmări înregistrarea. Nu era în privirea lui nici nostalgie, nici tristețe, doar o imensă sete de a cunoaște. De acum, totul se limpezise. Pentru ce avea să urmeze, mnemograful nu-i mai era necesar, bănuia asta. Nu-i mai rămînea decît să aștepte infuzia de liniște a singurătății, pentru a porni să descîlcească țițele drumurilor sale. Și cum, în ciuda prognosticurilor optimiste, Luna nu ajunsese un parc de distracții ci un spațiu al aparaturii de cercetare, scadența nu putea să întîrzie.

Pe toată durata zborului încercase să pună în ordine episoadele scurte, precipitate uneori, de dinaintea ple-

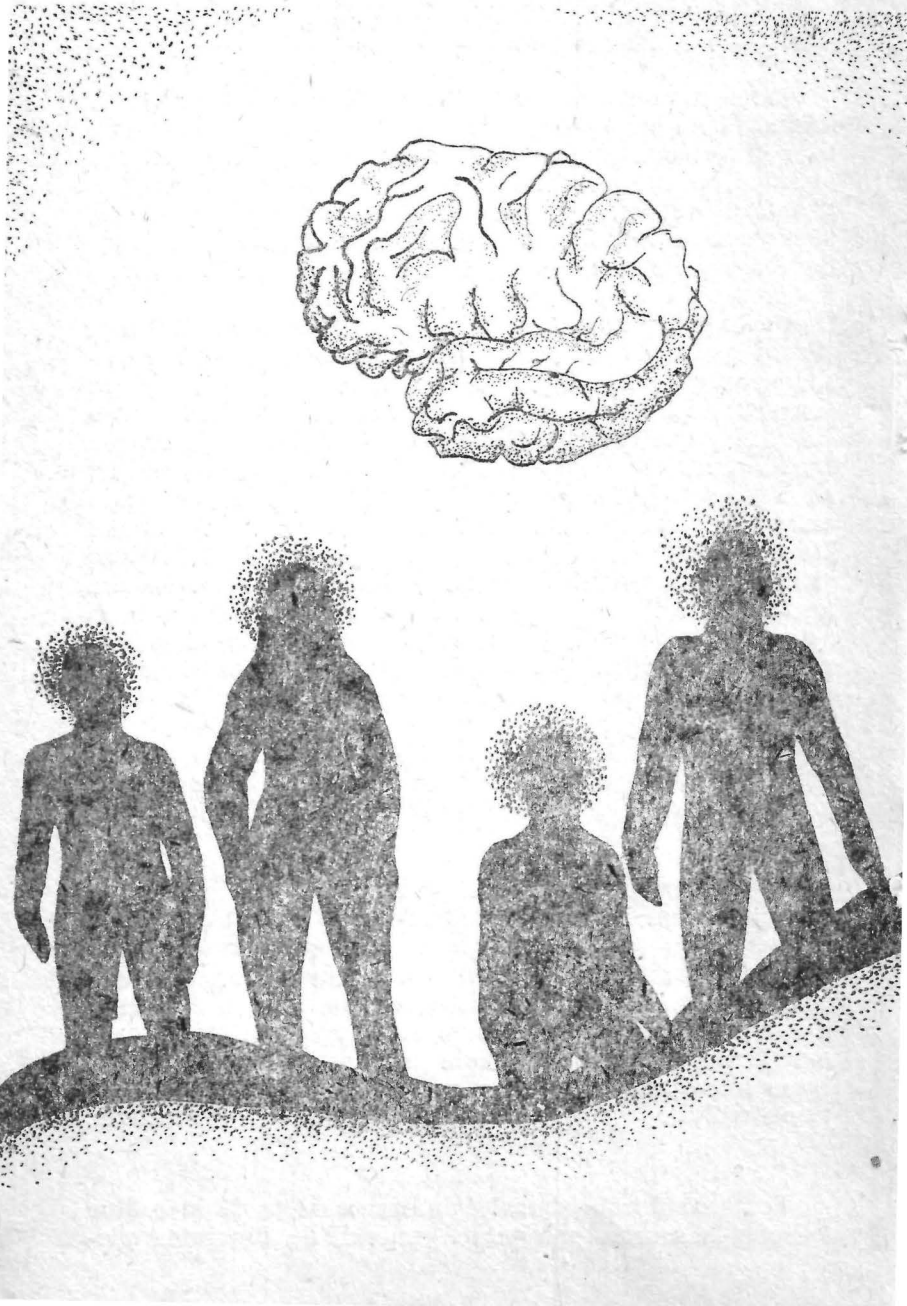

cării. Să elimine, fie și în parte, cuvintele în favoarea trăirilor. Strîngeri de mînă, predarea Centrului, strîngeri din dinți... Îi stăruiau în minte gesturi fugare. Sărutul pe obraz al psiholoagei, claia de păr roșcat a lui Fabian incendiindu-i retina. Păstra în palmă, ca pe o ofrandă, urma mîinii Luciei. „Întoarce-te aici dacă... și chiar dacă nu...“ Inginerul nu venise la despărțire, dar Rol revedea de fiecare dată imaginea spatelui lat, ușor încovoiat, așa cum îl surprinsese ieșind din birou.

— Confirmați că sînteți pregătit !

— Confirm.

— În cinci minute intrați în autonomie. Să ne vedem cu bine și întregi !

Pe măsură ce modulul se apropiase de stație, amintirile fuseseră estompate în șuvoiul unei dorințe creative. Simțea nevoia să devină util, să realizeze ceva important, deși nimic din ce urma nu reprezenta o noutate pentru el. Multe, cele mai multe din aparate îi purtau semnătura. Cîteva zile de revizie erau suficiente.

Întreaga stație era depresurizată. Așezate în depozite, materialele sosite înaintea lui îl așteptau în ordinea pe care o stabilise. Se apucase de lucru imediat, prin refacerea climatului, presiunii și gravitației artificiale. Transmitea la orele convenite și aștepta confirmarea, relua, aproape cu înfrigurare, șirul problemelor ivite, apoi, cînd tot corpul îi striga „sînt obosit“, dormea pînă cînd același corp se trezea.

În timp ce se echipa pentru „lucru afară“ îi reveniră în minte cuvintele comandantului misiunii : „Domnule Rol, menirea dumitale nu este de simplu depanator. Acesta îți este rolul doar din punctul meu de vedere. În ceea ce te privește, problema este mai complicată decît o simplă depanare“.

„Ușor de zis“ — mormăi Rol înciudat. „Dar unde anume mi se termină rolul, sau cine știe dacă s-a încheiat ? Sau dacă a început vreodată...“

•

Pași. Mulți. Nenumărați. Coridoare nesfîrșite și pulberi stelare. Pînă în prag de infinit și înapoi. Și gîn-

duri... Gînduri pentru secvențe de veșnicii, întrebări pentru cîteva clipe în plus. Ieri, acum, întotdeauna. De ce? Încotro? De la capăt și mai departe... Dar există oare „mai departe"? Unde se află punctul de trecere? Poți avea ochi și să nu-l vezi? Cețuri și îndoieli în balanța amintirilor. Să-ți dorești ca universul să fi avut ferestre, să vezi pe fereastră măcar un copac în care să se găsească un cuib de păsări. O certitudine.

•

Rol încerca, în fiecare zi, tot mai puternic, sentimentul de pasăre migratoare întorcîndu-se la cuib încă înainte de a începe migrația propriu-zisă. Sentimentul de pasăre care refuză migrația nu pentru că ar fi avut aripile slăbite sau rănite, nu pentru că s-ar fi acomodat sau aclimatizat, ci petnru că sensul vieții devenise cuibul și nu zborul.

Trecu în camera de odihnă și se trînti în fotoliu. Închise ochii și revăzu pentru prima oară placa de mineral translucid montată în metalul unui fragment de navă, transformat în semn festiv al puterii. „Ești ceea ce mulți, din multe variante posibile, visează să fie. Ești gnack, iar esența unui gnack este zborul și cunoașterea. Ești asemenea timpului care nu se lipsește de nimic. Zboară, gnack singular, alături de toți ceilalți gnack singulari!"

Și era din nou pîcla adiind domol deasupra mărilor primare, din nou silueta pîlpîitoare între două cute ale universului, din nou spiritul zburdalnic și cercetător strecurîndu-se printre clipele inversate din magma timpului, ignorîndu-le, sorbind lacom nectarul din lucruri și forme. Și dezlănțuindu-se liber în culori și șoapte, în vibrații și parfumuri ale unor lumi pe care oricînd le-ar fi putut cunoaște, liber să aleagă orice, liber să devină oricine. Fără spaime, fără bucurii. Iar apoi, grăuntele de praf... Strecurat pe nesimțite în etericul năvod al existențelor. Nostalgia... Să dorești a fi cu adevărat. Mai

presus de orice, libertatea de a alege odată pentru totdeauna.

•

Își etanșă costumul și o luă spre hangarul de transportoare. Pe cîteva le împinsese de la început într-un colț — era treaba celor de la departamentul mecanic de întreținere să se ocupe de ele. De altfel, rămăseseră destul de multe pentru ca programele de cercetări să reînceapă fără probleme. Rol se îndreptă spre „miriapodul" de care se folosise tot timpul. Pe suprafața prăfoasă, multele amprente lăsate de el se distingeau clar. Se răzgîndi însă și, mînat de un impuls lăuntric, porni într-o direcție neexplorată încă. În scurtă vreme nu mai văzu decît un singur șir de urme segmentate, asemenea unei poteci. „Copii, cerșetori ai luminii, lăsați-vă urmele tălpilor în versurile mele..." Cuvintele îi stăruiau în minte ca un descîntec.

Mersese mult ? Puțin ? Pierduse noțiunea clipelor, dar nu asta conta acum. Știa că trebuie să găsească un loc anume, știa și că îndoielile lui aveau să ia sfîrșit în curînd. Și iată că, dintr-o dată, ajunsese, și iată că EI îl așteptau.

Se așezară tăcuți față în față. Ce aveau să-și spună ? Rol nu le mai aparținea de mult. În spatele LOR se desfășura, în proiecție tremurătoare, un teren de dune, punctat ici-colo de o tufă săracă, mai săracă decît amintirile lui Rol. Dar era lumea lor și o iubeau, așa cum fiecare își iubește seva de sorginte.

Se priveau în tăcere.

...Ochii sînt rădăcinile stelelor, iar stelele sînt osiile timpului etern curgător. Dacă reușești să traversezi șuvoiul cuvintelor, amăgitoare uneori, mult prea sărace deseori, ajungi să dai glas privirilor. Și ele îți pot povesti trecutul și viitorul, ființa și neființa, abisul și extazul...

Se priveau ochi în ochi, de parcă și-ar fi transmis mesaje de mii de lumi și de mii de ani. Se priveau intens, contopindu-se, transformîndu-se în vibrații ce înfloreau și risipeau un univers întreg. Nu era ceva ucigător,

ci un rămas-bun nicidecum patetic, nicidecum desuet, era un rămas-bun programat pentru întotdeauna. Cu multă demnitate, sau cu ceea ce pămîntenii îndeobște numesc demnitate, cei trei bărbați și femeia se ridicară înaintea lui Rol, îi întoarseră spatele și o luară spre dune. Imaginea se tulbură, iar EI dispărură instantaneu, înghițiți de vîrtejul unui alt spațiu.

Peisajul își recăpătă vechea identitate. Sterp, dezolant și totuși familiar. Rol fu străbătut de un scurt frison, mai privi o dată în direcția unor constelații doar de el știute și apoi o porni agale spre stație. Odată ajuns, transmise :

— Sînt Rol, de pe stația 17. Întors din patrulare. Nimic important de semnalat. Puteți trimite echipajul de lucru.

După cîteva minute sosi și răspunsul :

— Confirmat : Nimic important de semnalat. În cinci zile te vom recupera.

Numai că Rol nu putea confirma personal recepția. Dormea așteptînd.

Și de atunci, amintirile urmau să coboare din întuneric în vise, iar de acolo să se oglindească în stropii vieții, unind din crîmpeie colorate mozaicul unei realități ce ar fi putut să fie.

NOPȚILE NOASTRE LA TROPICE

Au cunoscut-o exact în ziua în care împlinea 55 de ani. Era plină de noroi, zăcea între doi arbori, indiferentă la ploaie, și semăna a vrăjitoare sau a idol păgîn. Aproape că s-au împiedicat de ea, și-au făcut cruce zărind-o și au întrebat-o de vorbă. Cel mai apropiat sălaș omenesc era la capătul lumii. Și-au revenit repede din stupoare și, cum nu răspundea la întrebările lor iuți, i-au sfîșiat veștmintele jalnice. Au văzut că avea trupul încă bun, așa că au făcut ce au considerat ei de cuviință. Erau trei, la fel de murdari ca ea, aveau topoare cu care tăiau arborii și uneori loveau cîte un porc mistreț, deși legile interziceau asta. Acolo ei erau Legea. Nu le păsa de restul lumii, interesul lor era stîrnit de bidonul cu alcool și de căldura sobelor. Altminteri, se mulțumeau cu puțin, chiar și cu o femeie de 55 de ani. Ea nu s-a opus, nu a țipat, n-ar fi auzit-o nimeni. Dar nici nu i-a acceptat. Fumau cîte doi, după cum le venea rîndul, apoi, după ce ploaia a încetat, cam la căderea nopții, au ridicat-o din noroi și i-au aranjat trențele, grăbind-o spre tabără, împiedicîndu-se de cioturi și trunchiuri prăbușite. Tîrziu, au ieșit într-o potecă, departe în fața lor lumini tulburi sugerau intrările în bараci.

I-a întîmpinat un staroste și, văzîndu-i cu mîna goală, i-a înjurat. Pe femeie n-a întrebat-o nimic. Unul din cei trei a luat-o de mînă și a dus-o în marginea taberei, lîngă un cort pe jumătate prăbușit. Era o singură lampă ce fumega deasupra lor. I-a arătat o troacă plină de zoaie și de tingiri și ea s-a pornit să le curețe.

Au mai venit doi bărbați și au rămas acolo, zgîindu-se la ea și scărpinîndu-se. Cînd a terminat, s-a așezat jos, pămîntul umed. Mai departe, a prins-o leșinul, a prins-o exact în clipa în care gura ei ar fi vrut să rostească : „Aceasta a fost sărbătoarea mea".

S-a trezit în preajma zorilor. Știa să simtă răsăritul, și pe moment a vrut să fugă spre junglă. A oprit-o ceva. A oprit-o un țol pe care cineva i-l întinsese peste șale.

Ce a declarat Manuel la interogatoriu :

„N-am adus-o eu în tabără. Au fost trei tăietori de lemne care ne-au povestit cum s-a întîmplat și ce i-au făcut acolo. Nu le știu numele, doar poreclele : Paco, Argentario și Homer. Așa erau strigați. Eu i-am pus un preș sub cap în prima noapte. Apoi a rămas cu mine, cum era și firesc. Mai erau și alte femei în tabără. Staroștii le ziceau soții sau neveste, deși erau schimbate între ei destul de des. Nu, n-am mai avut altă femeie înainte. Nici mai tîrziu. Nu știu ce înseamnă schimbarea ei la față, eu m-am gîndit la un miracol, oamenii sfinți sînt răsplătiți uneori. Probabil n-am judecat corect".

Ce nu a declarat Manuel la interogatoriu :

„Sînt mai tînăr decît se vede, chipul meu este înșelător, nu mi s-a mai întîmplat așa ceva niciodată și îmi este foarte teamă. În prima noapte am văzut-o spălînd tingirile, era atît de frumoasă și atît de tînără, nu se cădea să fie printre noi, cei sălbatici, am adus o rogojină și am dat la o parte pe aceia ce o vegheau... Am acoperit-o după ce a plecat ultimul dintre ei, am acoperit-o acolo, pe pămînt, leșinase, era atît de plăpîndă. M-au prins, m-au găsit, Paco, Argentario și Homer, și m-au lovit cu picioarele în coaste, apoi, în timp ce mă zvîrcoleam în brațele lor, mi-au dat jos nădragii și Paco a zis că nu am făcut nimic și mi-a fost rușine, Homer găsise un cuțit, mi se făcuse frică, dar Paco mi-a făcut semn să-mi ridic nădragii : «Să-i lăsăm singuri, Homer, noi avem alte treburi», în loc de Homer pronunța Omer, poate așa îl chema, Omer și nu altfel, de unde să știu ?"

Ce a declarat Manuel la interogatoriu :

„Am stat împreună cîteva săptămîni, Nu, nu pot preciza cît. Probabil trei sau patru. Nu m-a părăsit nici o

clipă, așa se spune, nici o clipă. Sînt de acord, este o exagerare. Da, îmi plăcea cînd stătea lîngă mine, deși nu vorbea mult, aș putea spune că îi auzeam glasul ori de cîte ori mă privea. Nu mi-a spus niciodată cum o cheamă, de fapt cred că o chema Juana, iertați-mă, dar a trecut mult timp de atunci, nu pot fi mai precis de atît. Chiar și o săptămînă poate fi mult, așa am auzit odată într-un film. Paco, Homer și Argentario erau tot timpul, mai tot timpul, plecați, ei erau tăietori de lemne, eu doar stivuiam bușteni pe rampa de încărcare. Bineînțeles, alții se ocupau cu transportul spre tabără. De la tabără nu știu, veneau camioane, mai mult de atît nu vă pot spune. Da, ne plăteau săptămînal. Nu, nu plecam foarte des din tabără, aveam nevoie de bani. Da, cei trei cîștigau foarte bine, mai bine decît mine. Drumul pînă la oraș costa enorm. Voiam să strîng bani, apoi să plec, mă puteam îmbolnăvi, jungla este sălbatecă, am auzit asta într-un film. Nu, Juana nu a mai avut cu ei nici un fel de relații. Homer bea cel mai mult, își putea permite. Eu nu, voiam să cîștig bani. Pe Juana o întrețineam eu ea nu cîștiga nimic. Da, stăteam în același cort, era firesc, nu ?"

Ce nu a declarat Manuel la interogatoriu :

„Paco a zis, el era cu ideile, el a hotărît ca Juana să rămînă cu mine, ea nu a spus nimic cînd s-a trezit și am dus-o în cortul meu și am ajutat-o să se spele, i-am adus cîteva găleți cu apă, era noapte încă și am furat apa de la cisternă, mi-a mulțumit și a plîns, am plîns și eu, fără să am habar de ce, și așa, plîngînd, ne-am îmbrățișat, iar cînd s-a luminat mi-a spus să-i dau drumul, să-i dau voie să plece, eu nu înțelegeam ce vrea, îmi părea rău pentru ea. După cîteva zile, Paco și ceilalți au început să se ferească din drumul ei, căutîndu-mi mie pricină din orice fleac. Cedam mereu în fața lor, într-o seară m-au prins și mi-au legat de palme puzderie de pioneze, iar ei au dansat și s-au scălîmbăiat în fața mea, m-au împroșcat cu bale și mi-au poruncit să-i aplaud, Homer mai ales zicea : «Aplaudă-mă cu frenezie, doar jucăm la nunta ta». Cred că habar nu avea ce înseamnă frenezie, nici mie nu-mi este prea clar, presu-

pun că este un soi de plăcere, de har. Se poate, cum să nu, poți să aplauzi cu har. N-aș ști să spun ce înseamnă har. Este ceva de la Dumnezeu și sfinți. Ca și cum ai aplauda iubindu-l pe Dumnezeu. M-am străduit să le fac pe plac, mi-au însîngerat palmele, în timp ce ei se tăvăleau de rîs, pînă cînd Argentario m-a îmbrîncit, cred că nu intenționat, peste masa din cortul lor și m-am înțepat într-un ciob de oglindă, rănile nu mă dureau prea tare, mi-era în schimb foarte rușine și îmi doream să-i ucid, erau însă mai puternici ca mine. Mi-au dat să beau, dar am scăpat sticla pe jos și s-a spart. Paco mi-a aruncat o cîrpă și a început să urle că rachiul costă o avere, să șterg iute de pe jos, pe urmă a luat cîrpa și ținînd-o ca pe un biberon a zis : «Acum bea de aici, dacă ți-e sete !». Îmi era sete, dar Homer l-a dat la o parte : «Să-l ducem la mireasă». Am ieșit înaintea lor din cort și mi-am prins picioarele într-o cursă pentru mistreți, am avut noroc, mi s-a zdrelit doar pielea de pe glezne, m-au dus pe sus la cortul meu, nu au intrat, le era, cred, teamă de Juana, s-au închinat și au plecat.

Juana m-a îngrijit fără să scoată un cuvînt, uneori gemea încet, părea că geme în locul meu, pe mine nu mă durea nimic, mi-era foarte rușine așa cum stăteam răstignit pe spate, cu palmele sîngerînde, cu gleznele sîngerînd și cu o tăietură sub coaste. Îmi părea bine că Juana mă îngrijea, le era teamă de ea pentru că spuneau că e o vrăjitoare, deja se schimbase la față, puțin, e drept, dar vizibil. Era tot Juana, numai că avea chipul mai senin, mai tînăr. Așa ziceam eu, eu știam, am știut de la bun început că Juana este tînără, deși în tabără era strigată ca o bătrînă. Nici măcar nu avea părul cărunt cum îl am eu acum, cu toate că sînt la fel de tînăr ca și ea. De aceea îmi închipuiam că masca bătrîneții, ceea ce văzuseră Paco, Argentario și Homer, îi fusese dăruită să o apere în drumul ei prin junglă iar acum, inutilă fiindu-i, o lepăda. Eu am văzut mai mult, mai departe de masca ei. Eu nici nu i-am văzut masca".

Ce a declarat Manuel la interogatoriu :

„Nu, nu se punea problema plecării imediate. Aș mai fi vrut să rămîn în tabără cîteva luni și apoi să plecăm

pe jos, știam drumul și ieșeam mai ieftin. Nu, viața era plicticoasă în tabără și de aceea se născoceau tot felul de... să le zic bancuri, pot să le zic așa, cam sinistre sau aspre, așa cum era și viața, veselia sau bucuria nu se puteau naște decît din ceva la fel de aspru sau întunecat precum era viața noastră de zi cu zi. Nu, nu aveam dreptul să purtăm arme, numai staroștii purtau. Erau, firește, topoarele tăietorilor de lemne.

Am fost angajat pe o perioadă nedeterminată, nu eram legat de ei prin nici un fel de contract în ceea ce privește timpul, aveam, cu alte cuvinte, voie să plec oricînd aș fi avut chef. Da, uneori ploua și era foarte frig, atunci strîngeam apă în cisterne. Nu m-am gîndit niciodată ce voi face cu banii, la ceva concret vreau să spun. Voiam să trăiesc bine. Mi-ar fi plăcut să am grijă de Juana, s-o întrețin. Da, cicatricele sînt urmarea unor astfel de jocuri, a fost o hîrjoneală ceva mai dură, dar nimic mai mult. Se evitau reciproc și era firesc, Juanei îi era teamă de ei, deși nu mai avea nevoie să se teamă, iertați-mă, așa am simțit că trebuie să spun, nu mai avea nevoie să se teamă. Nu, nu m-am gîndit că teama poate izvorî din nevoie, s-ar putea să fie și așa, teama este necesară, altminteri nici nu ar exista. Da, sînt catolic, am teamă de Dumnezeu, deși e un alt fel de ... e chiar frică, sau poate aveți dumneavoastră alt cuvînt care să spună mai bine... cu toate că despre Dumnezeu nu există cuvinte, așa am învățat, cum să existe cuvinte despre Dumnezeu, El însuși un cuvînt, cuvîntul tainic, necunoscut de nimeni".

Se strînge de frig, se acoperă cu palmele rănite, își freacă umerii, îl dor gleznele, e atît de frig încît îi vine să-și ungă rănile cu gaz și să le dea foc, apoi cu mîinile aprinse să-și dezmierde trupul, să-și mîngîie carnea cum nimeni nu a făcut-o vreodată.

Iese din adăpost, trece prin băltoace, își tîrîie picioarele în noroi, se apropie de cortul tăietorilor de lemne. În cort este lumină și ceva mai cald, fără să facă zgomot se oprește lîngă pînza rară și privește, încearcă să deslușească ceva din vînzoleala mută din interior. Găsește o

crestătură pe suprafața cortului și, prin ea, crîmpeie de lumină și întuneric țîșnesc și i se preling pe obrajii țepoși.

Homer îmbrățișînd-o pe Juana, Paco și Argentario fumînd și privind în lumina felinarului, absenți, ca și cum Homer ar dormi, nepăsători la frigul de afară, așteptîndu-și răbdători rîndul. Nu-i zărește ochii, are chipul întors, ar vrea să alerge de partea cealaltă, să privească de dincolo, poate va prinde privirea Juanei. Rănile din palme îi zvîcnesc și par a lumina, de aceea și le ascunde cu teamă sub cămașă.

În jurul lui crește o junglă agresivă, rece și umedă, arbori încrucișați cîți arbori atîtea gînduri satanice se ițesc din pămînt, toată groaza și putoarea infernului își face loc și bolborosește sub scoarțele fantasmelor vegetale, aparent încremenite, aparent legate pe sub crustele înșelătoare ale mlaștinilor din jur. Văzută astfel jungla închipuie desișul păros din preajma unui sex de diavol, în așa fel încît tăietorii de lemne pot fi socotiți un soi de arhangheli mărunți și orbi, mesageri ai vreunei boli a desfrîului măcinînd virilitatea malefică a vegetației înșelător înlănțuite pe pămînt.

Nu e nevoie să treacă pe partea cealaltă a cortului, Juana își îndreaptă privirea spre el, are sentimentul că ea îl vede și se retrage precipitat spre întunericul pădurii, ezită preț de cîteva clipe, își cercetează palmele rănite, are impresia că le zărește pulsînd lumină, în fapt totul în jurul său este întunecat, singura lumină vine dinspre cortul tăietorilor de lemne, arhangheli lepădați de Dumnezeu.

Acum stă în dreptul intrării, perdeaua cortului flutură, din interior ies aburi și mișcările Juanei, ale lui Homer și ale celorlalți par văzute printr-o umoare gălbuie, felinarul dansează spînzurat de unul din stîlpii de susținere, după cum bate vîntul. Stă în dreptul intrării strîngînd coada unui topor, pipăindu-i din cînd în cînd tăișul, gest inutil, oricum nu ar avea unde să-i ascută lama.

Se chircește de frig, e groaznic de frig, îl dor gleznele și palmele. Dinăuntru se aud voci și foșnete, țesături ce

se freacă, catarame scîrțiind, o sticlă își clipocește oceanul minuscul în care zac încătușate toate visele îngerilor cu securi, nerăsplătiți de Dumnezeu ce-L iubesc. Cînd frigul devine insuportabil ridică perdeaua de la intrare și pășește în apele tulburi izvorîte din felinar. Juana rîde zărindu-i toporul. Sticla ce o clătina într-una din mîini zboară spre el, privește uimit ca și cum s-ar fi trezit dintr-un vis al cărui înțeles îi scapă. Sticla se izbește de felinar, lumina se stinge, cioburi îi ating fața. Nu îndrăznește să facă nici o mișcare. Palmele lui, deși strîng coada securii, luminează pe de-a-ntregul cortul, dar cumva ce se întîmplă a mai văzut odată, Juana îmbrățișată de Homer, Peco și Argentario, ca și cum o lumină lenește plecă din trecut din palmele lui, poposindu-i apoi în cuștile ochilor.

Izbește la întîmplare, aude pîrîind ceva ca un butuc de lemn și pînza cortului se lasă moale peste el, într-un viclean abandon.

Ce nu a declarat Manuel la interogatoriu :

„Am început să bănuiesc ceva, îmi priveam chipul în oglindă tot mai des, începusem să încărunțesc, iar la colțul pleoapelor aveam riduri. Atunci, mai mult ca niciodată, am vrut să fug și i-am zis Juanei iar ea mi-a spus : „Mai așteaptă, nu a sosit clipa". Era altfel cînd mi-a răspuns, ca și cum un zeu îmi vorbea și eu nu înțelegeam. Ce clipă urma să vină ? Clipa cui urma să vină ? Am simțit-o în noaptea aceea cum s-a desprins de mine crezînd că dorm. Nu dormeam, furtuna mă trezise, geamătul junglei, toată tabăra dormea, visa și gemea prin semn, numai eu și Juana nu dormeam, dar ea despre mine nu știa, a plecat și am bănuit unde, am urmărit-o prin frig, mă simțeam ca un lup la întîia lui viață... Mai departe nu mai știu, a fost o lumină, și am crezut că din cauza ei, a luminii, am să înnebunesc, licărirea aceea venea din palmele mele. Iar cînd nu a mai fost frig, nu a mai fost pentru că Juana mă strîngea în brațe în cortul nostru, mă dezmierda și părea că se tînguie. Cînd am deschis ochii, mi-a zis : „Prostule, ce era să faci ? Nu meritam așa ceva, nu meritam să te acoperi de păcat pentru mine".

Dar ce meriți tu, Juana ? am întrebat-o și ea a rîs, poate nu știa.

Ce a declarat Manuel la interogatoriu :

„Da, cred că m-am lăsat prostit, e corect spus așa, m-am lăsat prostit. Bineînțeles, de teama lor în fața Juanei, ei, de fapt, pîndind-o tot timpul. Nu știu cum au momit-o, cu ce au amăgit-o, ei credeau că dorm în noaptea aceea, dar nu dormeam, unul dintre ei i-a astupat gura cu palma și ceilalți o țineau să nu se zvîrcolească, așa au dus-o la cortul lor, zmucindu-se și împiedicîndu-se. Acolo au legat-o și i-au îndesat cîrpe în gură, să nu strige. Eram cu mîinile goale, ce puteam face ? I-am urmărit prin frig, însoțit de mugetul junglei, trecea o furtună peste noi și am văzut totul printr-o spărtură a cortului, i-au smuls hainele și au trîntit-o la pămînt, apoi fumau cîte doi, așteptîndu-și rîndul și privind în acest timp felinarul precum fluturii, luna.

Topoarele și le lăsaseră la intrare. Așa a fost, ce puteam simți eu acolo, privindu-i și tremurînd de frig și ascultînd urletul junglei, era ca și cum Juana ar fi țipat.

I-am izbit în frunte, în coșul pieptului și între umeri, nici nu au avut timp să se dezmeticească, să înțeleagă. M-ați întrebat la început dacă regret ceva. Da, regret faptul că au murit fără să știe de unde le vine moartea

Felinarul s-a spart la sfîrșit, după ce am dezlegat-o și am acoperit-o cu o pătură, m-a zgîriat și m-a mușcat, era speriată, dar nu a scos nici un cuvînt, am dus-o la cortul nostru și acolo mi-a povestit ceea ce eu știam, că nu s-ar fi dus singură la el. Nu, nu mi-a spus cum au reușit s-o facă să iasă în noapte, nici nu am întrebat-o ? Era totuși foarte frig, în mod normal n-ar fi trebuit să iasă pentru nimic în lume. Lîngă mine era ceva mai cald.

Nu aveam de ales, trebuia să fugim și ea a fost de acord, așa că am plecat , cu mîinile goale, nici măcar toporul nu l-am luat cu noi, ne-am înfășurat în pături și ne-am pierdut în junglă. Am mers toată noaptea și o bună parte din zi, pînă cînd ne-am prăbușit epuizați, cu simțămîntul că vom muri. Am băut apă din mlaștină și am mîncat fructe și ierburi, iar mai tîrziu am pornit din nou. La căderea nopții am poposit și am hotărît să

nu ne mai despărțim niciodată, convinși fiind că viața noastră cădea cu iuțeală către sfîrșit. În zori nu mai era lîngă mine, poate se trezise și dorise să-și dezmorțească picioarele, poate s-a îndepărtat prea mult și s-a rătăcit, poate au înghițit-o smîrcurile, n-am să știu asta niciodată.

Presupun că mă așteaptă un lucru neplăcut. Nu cred că regret ceva. Știți, Juana îmi spusese că așteaptă un copil. De la mine, urma să aibă un copil.

Mîinile ei îl șterg pricepute, îl curățâ de noroi și sînge și el se simte bine așa, sub atingerea domoală dar fermă.

Are senzația că a înghițit un popor întreg de lăcuste, iar acestea, nemistuite bine, îi colindă înverșunate beregata. Înghite cu greu din sticla ce i-o oferă, alcoolul îl arde pe dinăuntru și liniștește pentru un timp lăcustele obraznice. Nu-i mai este frig.

— Ți-ai revenit, poți vorbi ? îl întreabă Juane.

Îi face semn că da, poate vorbi, deși ar mai fi stat așa, întins și dezmierdat de ea.

— Prostule, ce era să faci, ce-ai vrut să faci ?

— Știu..., zice el, se înecă, tușește. Te-am văzut, de ce te-ai dus acolo ?

Juana ar vrea ca Manuel să plîngă. L-ar liniști și l-ar iubi acolo, pe pășunile unde. Manuel nu plînge, o privește încruntat, apoi, cu greu, se ridică pe coate.

— Trebuie să fugim, zice el și se prăbușește la loc între pături.

Ceva mai tîrziu, prin desișuri, Manuel împleticindu-se, agățîndu-se de tulpinile arborilor, Juana urmîndu-l și înghiontindu-l, lovindu-l cu picioarele și cu pumnii. Nu există potecă, sînt ca două gîze într-o plasă de păianjen, sub streașina unei case, la marginea unui cîmp cultivat, în vecinătatea unui oraș pe străzile căruia oameni înghesuiți, striviți unii în alții se zbat, se cațără, alunecă, zgîrie și uneori renunță. Manuel renunță o dată cu venirea zorilor. În lumina tulbure, Juana așteaptă. Are părul blond și pîntecul îngroșat.

— Vino, ridică-te ! îi cere ea.

Manuel nu răspunde, zace cu capul dat pe spate între doi arbori. Apoi Juana pleacă, se depărtează, o vreme îi

mai aude foșnetul pașilor, din ce în ce mai slab, pînă cînd rămîne singur cu murmurul junglei, ca și cum un număr nesfîrșit de Juane ar fi trecut pe lîngă el părăsindu-l.

Așa l-au găsit, zăcînd între doi arbori, cercetînd cu privirea coloanele verzi, zborul păsărilor, frînturile de cer printre frunze.

Mult mai tîrziu, în oraș, într-o celulă, Manuel deja a încărunțit, se gîndește ce ar mai fi de spus. Probabil nimic. Întîmplările s-au cernut prin site fine și, iată, pepitele sclipitoare ale existenței au ieșit la iveală din nisipul zilelor. Se simte ca un juvaer sub vitrina unui colecționar. Și asta-i creează un simțămînt de siguranță deplină, ascuns sub geamul vitrinei, la adăpost de mîini doritoare, nici fericit, nici trist, se lasă în sine, întorcînd spre exterior, întocma-i ca o piatră rară, sclipiri iuți, mici fulgere blînde. Și moartea ce este dacă nu o cortină, o perdea neagră peste vitrină ? Un întuneric trecător. Cineva cu siguranță, va alunga întunericul a doua zi. Chiar dacă noaptea va ține cît veșnicia.

Așa sînt nopțile la tropice. Izbucnesc brusc, de peste tot, și tot atît de repede dispar.

Și mai tîrziu, foarte tîrziu, în aceeași celulă, anchetatoral, care de altfel s-a purtat frumos cu el în tot timpul interogatoriului, îi cere să se trezească.

— Nu vreau să trimit la moarte un om nevinovat.

Manuel are impresia că a mai auzit cuvinte asemănătoare într-un film sau le-a mai citit undeva, într-o carte veche, cu un judecător cuprins de îndoială în fața adevărului, în fața evidenței și dorind să-și spele păcatul cu apa dintr-un lighean.

Manuel se știe vinovat.

Anchetatorul știe că Manuel este nevinovat. Cei trei tăietori de lemne au fost străpunși cu o lamă fină în dreptul inimii ; cu bun gust s-ar putea spune, dacă nu ar suna sinistru.

Anchetatorul știe de unde a pornit dezastrul, știe și cine poartă povara celor trei morți, știe și înțelege, și e chiar de acord cu ce s-a întîmplat. Dar el este prea

mărunt în fața Justiției. Or Justiția, legată la ochi, cum ar putea să deosebească oamenii între ei ?

L-ar crede oare Manuel dacă i-ar spune că e nevinovat ?

Cu siguranță nu. Așa că renunță să-i mai spună ceva. Pînă și un anchetator renunță să spună întreg adevărul. Manuel renunță la viață, de fapt el știe acum, simte că îl pîndește nemurirea. Undeva în lume, poate în vecinătatea închisorii, Juana, purtîndu-și rodul în pîntec, întinerind cu fiecare bărbat iubit și îmbătrînind cu fiecare născut. Și el, Manuel, trecînd în trupul noului născut.

Juana, o matcă atinsă de un trîntor întîmplător pe nume Manuel.

Cu gîndul acesta iese în curtea închisorii și urcă treptele eșafodului.

Acum este prea tîrziu. Nisipul din site s-a sfîrșit. Singura ce nu renunță este Juana, într-un spital, gemînd și asudînd, fericită, ea va trăi, va iubi și va întineri din nou și va îmbătrîni din nou, cu fiecare născut. Își simte pîntecul tresărind. Și, exact în clipa în care lațul spînzurătorii mîngîie grumazul lui Manuel, durerile Juanei se frîng către viață.

Moașele, asistentele se îmbulzesc să vadă, se îngrămădesc, alunecă, se zgîrie, renunță și o iau de la capăt. Șase gemene, șase replici posibile la gîndul de nemurire al părinților sînt spălate și înfășate, toată grija celor din jur se revarsă asupra lor, lehuza este părăsită.

În zori, Juana, la nouăzeci de ani, părăsește spitalul, dorind, mai mult visînd un bărbat iubind-o.

Îi este atît de frig încît știe că pentru ea s-a făcut timpul să vină noaptea.

Și noaptea vine sub zîmbetul soarelui abia răsărit.

Numărul următor:

JOCUL POLITIC

de

ALEXANDRU UNGUREANU

COLECȚIA CONTINUĂ

Redactor : CONSTANTINA PALIGORA
Coperta : DOREL AGAFIȚEI
Tehnoredactor : D. ANDREI

Coli de tipar 2. Bun de tipar 08.06.1990

Tiparul executat sub comanda nr. 800 la I. P. „Filaret", str. Fabrica de chibrituri nr. 9—11, București
România

INTREPRINDEREA METALURGICA ROMÂNĂ
PENTRU AERONAUTICA
TEL.666090/1240
Executa produse
SINTERIZATE
Consulting-Rentabilizare
Studii,experimentari
Cercetari
Calitate la nivel mondial
Metalurgia Pulberilor
-MATERIALE DE FRICTIUNE (CUPLAJE, PLACUTE FRINA)
-MATERIALE ANTIFRICTIUNE (LAGARE ALUNECARE MASIVE, PLACATE)
-ELEMENTE FILTRANTE
-REPERE SINTERIZATE FIER-OTEL

ÎN CURÎND

O lectură plăcută și plină de suspans oferită de editura

LABIRINT

ÎN ROMANELE

HENRY RIDER HAGGARD
POPORUL DIN CEAȚĂ

VÎLCOV EUGEN
SĂPTĂMÎNA SOCOTELILOR

GEORGES SIMENON
PASAGER PE „POLARLYS"

LOUIS-JOSEPH VANCE
FIICA LUPULUI SINGURATIC

NICOLAS SEGUR
PERDEAUA ROȘIE

Urmăriți și cumpărați

LABIRINT

Lei 7

Prometeu 18 București P.O. Box 18-122